

NYHETSBRÄV *INDIEN*

utgivet av *Indienspecialisten EMPATUM*

Engelbrektsgränd 39, 114 32 STOCKHOLM Plusgiro: 460 75 60-2

Tel: 08-411 04 08. E-post: empatum@comhem.se

Redaktör och ansvarig utgivare: David Ståhl

Hemsida: <http://www.empatum.se>

Nr 3 2011

Utkommer 5 gånger per år
Sextonde årgången



Bli medlem i Svensk-Indiska Föreningen! Sker enklast genom insättning av 150 kr (gäller för två personer) på postgiro 35 57 39-4. För studenter är avgiften 100 kr. Uppge även e-postadress.

<http://www.svenskindiska.se>

SKATTETABELL

Månadsinkomst INR	Skatt
0 - 13.333	0 %
13.334 - 41.666	10 %
41.667 - 66.666	20 %
66.667 -	30 %

Skatteskalen är inte progressiv. De första INR 13.333 är alltid skattefria osv. Om någon tjänar INR 90.000 i månaden så betalar han alltså:

Skikt	Skatt
0 - 13.333	0
13.334 - 41.666	2.833
41.667 - 66.666	5.000
66.667 - 90.000	7.000

Bruttolön:	90.000
Summa skatt:	14.833
Nettolön:	75.167

Till detta kan komma andra skatter som t.ex. fastighetsskatt (även på ägarlägenheter), förmögenhetsskatt m.m.

FÖLJ FASTIGHETS- MARKNADEN!

Nyfiken på den indiska fastighetsmarknadens utveckling? *National Housing Bank* har en hemsida där man jämför olika städer med varandra. Index är satt till år 2007 då alla städer låg på 100. Gå till *National Housing Bank*'s hemsida och se hur det har gått sedan dess!

<http://www.nhb.org.in/Residex/Data&Graphics.php>

McKinsey & Co:

INDISKA SOCIALGRUPPER

De mycket fattiga (mindre än INR 3.000, SEK 428 per mån). Tiggare, vissa daglönare och cykelrikshaförare, m.m. . Samtliga dessa faller under det officiella fattigdomsstrecket.

De fattiga (mellan INR 3.000 - 7.500, SEK 428 - 1.071 per mån). Bygg- och vägarbetare, daglönare, lantarbetare. Hembiträden och chaufförer, bussförare, polis-konstaplar m.m.

Lägre medelklassen (mellan INR 7.500 - 16.666, SEK 1.071 - 2.380 per mån) små affärsägare, småbönder, okvalificerade industriarbetare, kypare, kontorister. De är inte direkt fattiga, men lever på små marginaler och drömmer om att komma sig upp i den sociala hierarkin.

Övre medelklassen (mellan INR 16.666 - 41.666, SEK 2.380 - 5.952 per mån). Inom denna klass finns de största skillnaderna när det gäller yrken, livsstil och värderingar. Affärsmän, regeringstjänstemän på mellannivå, ägare till mellan-stora företag.

De rika (mellan INR 41.666 - 83.333, SEK 5.952 - 11.904 per mån). Ledare av stora företag, professionella som t.ex. kirurger, IT-tekniker, höga statstjänstemän, rika bönder/godsägare. Har ofta mer än en inkomst, t.ex. lön plus inkomst av kapital eller affärsverksamhet.

De mycket rika (mer än INR 83.333, SEK 11.904 per mån). Indiens elit, ledare för multinationella bolag i Indien, stora affärsmän, ledare eller mycket kvalificerade befattningshavare inom IT eller biomedicinska företag. En populär definition av dessa är att de reser på en utrikes semesterresa varje år.

Allt detta enligt en undersökning gjord av McKinsey & Co. Dock har McKinsey & Co slagit ihop "de nödlidande" och "de fattiga" till en socialgrupp. I indisk statistik skiljer man oftast på dessa och får därmed sex socialgrupper.

Vidare skriver McKinsey att "de nödlidande" och "de fattiga" (som alltså är en och samma socialgrupp i deras sammanställning) kommer att minska med mer än 50 % under de kommande tjugo åren, trots att befolkningen under samma period kommer att öka med 29 % (dvs 1,45 % per år). McKinsey skriver att de senaste tjugo årens utveckling har gynnat främst "de nödlidande" och "de fattiga" samt de två översta grupperna "de rika" och "de mycket rika". Lägre och övre medelklassen har inte hängt med lika bra, men även de har fått det bättre fast i mindre utsträckning.

När man granskar inkomstnivåerna ovan så märker jämlig svensk att det är ganska stor inkomstskillnad inom grupperna, ofta mer än 100 %. Detta ger en stor variation inom grupperna. Vidare måste man betänka att denna uppställning förutsätter att folk endast har lön eller motsvarande inkomst. Dessutom måste inkomstskatt betalas.

Se även jämförelse av skattetrycket i olika länder i Nyhetsbrev 5/2010 sid 3, samt tabellen över inkomstskatt här bredvid.

GENSVAR

Prisjämförelsen i förra numret av Nyhetsbrevet har väckt en del reaktioner.

Redaktörens gamle vän, trubaduren och Indienkännaren Anders Fugelstad har inkommit med följande synpunkt:

Om dagens lunch kostar 210 rupies, som herr redaktören meddelar, då befinner sig redaktören på de flotta turiststråken i storstäderna, gissar jag.

När jag var sex veckor i Salem och Bangalore i December-Januaribetalade jag aldrig mer än 60 rupies för mina Onion Dosa- luncher, detta inklusive curd till.

I Salem var det på mitt lilla enkla matställe ännu billigare. Gräddas framför ens ögon. Godare, fräschare lunch får jag aldrig i Sverige .

Och - inte heller den här resan blev jag magsjuk.

Toalettpapper - tycker jag det är nästan omoraliskt att använda i Indien. Vid mitt andra besök där på 80-talet var jag med min reskompis hembjudna till en bekant i New Delhi. Min kompis tog fram sitt svenska toapapper ur handväskan och använde det. Varpå jag sen kunde se, att värdfolkets avloppskanaler var alldeles för små för att svälja svenskt toapapper som utvidgade sig.

Ska vi åka till Indien och i vårt resursslösande pappersmissbruk proppa igen avloppen, det är frågan.

Indien har öppnat mina ögon på toaletten. Sedan 20 år är vattenburen renhet min ledstjärna. Toapapper bara till mina, i det avseendet, lortaktiga gäster. För många år sen läste jag om en indisk författare, som skilde sig från sin amerikanske man för att han inte behagade ens försöka att lära sig hennes indiska språk och för att han inte förstod att tvätta sig där bak. Så kan det gå.

Jo, priserna på "dagens lunch" varierar naturligtvis kraftigt i Indien, beroende på vilken typ av lunch man äter. Redaktören föredrar dosa med coconut chutney till lunch för c:a INR 60 (SEK 8:50). Men motsvarande lunch finns knappast i Sverige. Dessutom serverar många indiska restauranger inte dosas under lunchtid, då är det "meals" som gäller, och dessa kostar ofta betydligt mer. SEK 35 motsvarar INR 245, kanske lite väl dyrt, men tanken var att pri-

BROTTSSTATISTIK

Det senaste året har femhundra våldtäkter och våldtäktsförsök anmälts i delstaten Delhi, enligt den indiska TV-kanalen NDTV24 den 12 juli i år.

Samtidigt rapporterar Svenska Dagbladet (12 juli) att det begåtts 1500 våldtäkter i Sverige år 2010.

Då skall man betänka att Sverige har 9 milj invånare, Delhi 16,7 milj. Anmällda våldtäkter i Delhi har minskat med 10,7 % under det år som slutade den 30 juni 2011.

Som vi tidigare har visat (Nyhetsbrev 2/2007) så är våldsbrottsligheten betydligt lägre i Indien än i Sverige. Då skall man komma ihåg att vi har en relativt hög våldsbrottslighet i Sverige.

Ett märkligt fenomen är att såväl svenskar som indier tror att det är tvärtom. Anledningen är att våldsbrott ofta leder till svarta rubriker och helsidesartiklar - ibland t.o.m. i flera dagar - i Indien. Ofta ställer även indiska massmedia polischefer och ministrar till svars.

set skall gälla en relativt västerländsk restaurang även om man äter indisk mat.

Beträffande toalettpapper så gällde jämförelsen priset, inte toalettpapprets moraliska egenskaper i Indien eller Sverige. Vännen Anders ansluter sig till en viss välkänd resebyrådirektör, som åtminstone förr i tiden "förbjöd" sina resenärer att använda toalettpapper i Indien. Redaktören har gjort tappra - men inte särskilt framgångsrika - försök att lära sig sin hustrus modersmål. Till yttermera visso har han en sådan där indisk vattenkran installerad på en av sina toaletter. Det kanske är därför som redaktörens äktenskap har varat i 30 år...

Tilläggas kan, att kedjan Foodworld har en hemsida där man kan se priser. Dock är produktbeskrivningen minst sagt knapphändig.

<http://www.foodworld.in>

ANMÄL NY E-POSTADRESS!

Om man byter e-postadress så måste man meddela detta, precis som när man byter vanlig adress!

Resebrev från Indien

AYURVEDA OCH MONSUN

Av Lars Henric Ekstrand, professor emeritus

Jag har varit en månad på vad man kallar förnyngningskur på ett stort Ayurvediskt hälsohem i Amala, i Kerala i Sydindien.

Det är tredje gången jag går igenom en sådan kur. Efter första gången 2007 talade min husläkare om "en dramatisk hälsoförbättring". Han var aldrig nöjd med mitt blodtryck trots aggressiv medicinering. Det sjönk permanent med 25 enheter, till så där 120/80. Min vilopuls sjönk från 70 till 62. Balans och smidighet förbättrades, och jag tappade 12 kilo i vikt. Kondition och astma har förbättrats.

Skeptisk mot alternativa underkurer har jag av nyfikenhet prövat akupunktur och chiropraktik, utan märkbart resultat. En del inslag i Ayurveda betraktar jag nog som hokusfokus, men resten fungerar över förväntan enligt min och mångas erfarenhet.

Monsunregnen i Kerala var efterhängsna, slutade två månader senare än vanligt. Det har regnat kraftigt över hela Indien med översvämningar som följd. Men folk är nöjda: det har varit en bra monsun. Det växer fantastiskt här. Skog är avverkningsmogen på tio år.

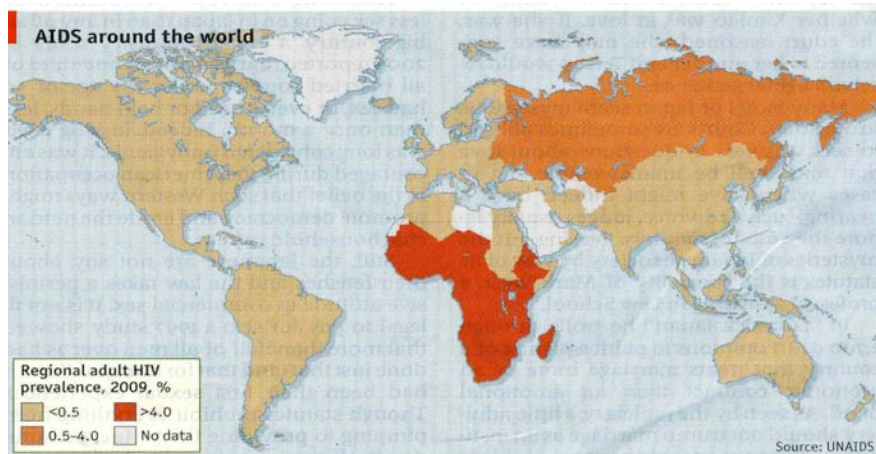
Västvärlden sviktar under trycket av en åldrande befolkning. Folk blir allt äldre och fler blir gamla. Färre arbetar. Men 50 % av Indiens befolkning är under 30. En enorm global konkurrensfördel.

Indien har över huvud taget många försteg framför exempelvis Kina. Demografin är bättre i Indien tack vare Kinas ett-barnspolicy som aldrig slagit igenom på landsbygden. Lite engelska talas i Indien av de flesta. Även om bara 80 % av barnen når årskurs 6 lär man sig en del i de årskurser man går.

I Peking för två år sedan hade jag svårt att finna någon som kunde ens lite engelska. I ett av de största varuhusen i sex våningar gick det inte att få fram någon som kunde en smula engelska. Kina har en lag från 1995 som påbjuder att alla barn skall lära sig engelska, men det finns inga lärare ens i städerna.

forts nästa sida

KATASTROFEN SOM KOM AV SIG



Kommer ni ihåg de hemska förutsägelserna om AIDS i Indien? AIDS-epidemin skulle växa till helt ohanterliga proportioner. Katastrof hotade. Hur visste man det? Jo, man tog utvecklingen i Thailand och Afrika och lade ut över Indiens stora befolkning. Nyhetsbrevets redaktör trodde aldrig på detta. Dels därför att myndigheterna och NGO's tidigt drog igång kampanjer av olika slag, dels därför att Indien är ett betydligt mera kyskt samhälle än Thailand och Afrika. För det senare häcklades redaktören en hel del. "Tror du att indier inte har någon sexualdrift?"

Men för några år sedan reviderade man i all tysthet ner antalet AIDS-sjuka och HIV-positiv med mer än 50 %. Titta på kartan ovan, Indien befinner sig på samma nivå som Sverige.

Källa: UNAIDS via Economist, June 4, 2011

forts från föreg sida

Båda länderna har stenkol av låg kvalitet, men båda satsar stort på modern kärnkraft. Indien har dessutom bauxit och järnmalm. Kina är jag osäker på.

Indien har andra arv från britterna. Ett stort järnvägsnät grundlades på 1800-talet och har bara vuxit. Relativt trafikvolymen är olyckorna få, och beror till 90 % på slarv visar en färsk studie. Inrikesflyget uppvisar en explosionsartad utveckling.

Vissa tror att Indien går om Kina ekonomiskt om 20-30 år. Med Indiens stora globala konkurrensfördelar är det inte otroligt.

INDIENFESTIVAL I UPPSALA

2 sept - 13 nov 2011

Organisationen Kulturum i Uppsala genomför under september en Indien-festival med ett omfattande program. Man bjuder både på dans, konserter, föredrag och film under månaden.

För mer information, se

<http://www.kulturkafeet.se/india.htm>

Bokrecension:

RÄTT MAN PÅ RÄTT PLATS - VID FEL TID

William Dalrymple: **The Last Mughal. The Fall of a Dynasty, Delhi 1857.** London 2006.

ISBN 9780747 586395. xxvii + 578 sidor.

Ordet "mughal" betyder "mongol", eftersom den förste indiske moghulen, Babur (r. 1526-1530) kom från Centralasien och var släkt i rakt nedstigande led med Timur Lenk. Babur, och antagligen även hans son Humayun (r. 1530-1540, 1555-1556) hade mongoliskt utseende och därför kallades de, och dynastin, för "mongolerna".

Ordet "mogul" betyder numera någon som är mäktig. Ofta används det i sammanhanget "mediamogul". Ordet kommer från Mughal-dynastin i Indien. Att "mogul" betyder makt är en ödets ironi eftersom det egentligen endast var de första sju mughal-kejsarna som hade makt, de följande 13 var i ökande utsträckning maktlösa. Den siste kejsaren, som denna bok handlar om, Bahadur Shah Zafar (r. 1837-1857), hade formell makt endast inom Röda Fortet i Delhi. Enligt boken tycks han även ha haft viss makt över polisen i Delhi.

Bahadur Shah Zafar var en mycket bildad, konstnärlig och kultiverad person.

Han var kalligraf, sufist (anhängare av muslimsk mystik), teolog, poet, han uppmuntrade konst och miniatyrmålning samt anlade trädgårdar. Han höll litterära och kulturella salonger i Röda Fortet och hans kulturella verksamhet fick kulturlivet i hela Delhi att blomstra. Vid hans hov fanns poeterna Ghalib och Zauq och han uppmuntrade även klassisk musik och dans.

Han beskrivs, och avbildas på målningar, som en kulturell, lite drömmande, person. Han var inte intresserad av politik och världsliga ting, men han såg klart att mughal-dynastin systematiskt undergrävdes av engelsmännen. Han var angelägen om att hans dynasti skulle få fortleva.

För en sådan person kan man knappast tänka sig ett värre öde än att plötsligt hamna mitt i det Första Nationella Befrielsekriget 1857 (av engelsmännen kallat Sepoy-upproret). Dessutom var han 82 år gammal när det hände.

Dalrymple ger en intressant skildring av förspelet till upproret. Som så ofta är fallet med stora händelser så orsakades den av flera samverkande faktorer, varav en var de berömda fettinsmorda patronerna till Enfieldgevären. Då man laddade dem skulle man bita av en säkring. Ett rykte spreds att fettet bestod av en blandning av kofett och grisfett, vilket var anatema för såväl hinduer som muslimer. Men en annan orsak var engelsmännens sätt att avsätta olika indiska kungahus och direktstyra deras riken som provinser. Då man avsatte kungen i riket Avadh, norr om Delhi, och gjorde det till en provins, oroades Mughal-hovet för sin egen framtid. Det väckte även allmän anstöt i Indien, och påfallande många av de indiska soldaterna i engelsk tjänst (sepoys, av hindior-det sipahi) kom just från Avadh.

Enligt Dalrymple började upproret bland hinduerna, men muslimerna gjorde rätt snabbt gemensam sak. Sepoys gjorde uppror mot sina engelska office-

forts nästa sida

forts från föreg sida

rare i hela norra Indien och många av dem strömmade in till Delhi och Röda Fortet för att visa sin lojalitet mot Zafar. Senare anslöt sig även civilpersoner av olika slag samt, dessvärre, ett stort antal ligister och kriminella.

Mughal-hovet var en enande faktor, och betraktades som ett "indiskt" hov. Upprorsmakarna såg Zafar och Mughal-dynastin som en nationell fokuseringspunkt. Den ovillige och tveksamme Zafar, som förfärades av upprorsmakarnas brist på hyfs och disciplin, insåg att han egentligen inte hade något att förlora på att stöda dem. Detta med tanke på att engelsmännen antagligen i vilket fall som helst tänkte avsätta honom och upplösa kejsardömet. Men hans favorithustru, drottning Zinat Mahal, trodde aldrig på upprorsmakarnas möjligheter och hade hela tiden hemliga kontakter med engelsmännen, detta för att engelsmännen senare skulle tillåta hennes son att bli kejsare.

Det nya i Dalrymples framställning är det starka religiösa motivet hos upprorsmakarna. Engelsmännens, och framför allt de evangeliska anglikanska missionärernas, närvaro ansågs vara ett hot mot den indiska kulturen. Här gjorde hinduer och muslimer gemensam sak, även om det senare dök upp wahhabitiska *jihadis* som försökte hetta mot hinduerna. Zafar bekämpade framgångsrikt alla tendenser till osäm-

ja mellan hinduer och muslimer. Hans egen mor var hindu, och en hel del hinduiska sedvänjor praktiserades vid hove

Men upprorsmakarna var underlägsna i militär taktik och de saknade såväl politisk som militär ledning. Eftersom de många upprorsmakarna som hade sökt sig till Delhi inte hade vare sig pengar, mat eller någonstans att sova, så började de snart plundra staden. De flesta "upprorsmakare" i Delhi ägnade sig mer åt plundring än åt att bekämpa engelsmännen.

En av Zafars söner, prins Mirza Mughal, försökte ta ledningen över upproret genom att organisera en civil administration. Men han saknade medel, såväl pengar som andra resurser, för att lyckas. General Bakht Khan försökte göra likadant på den militära sidan, men han anlände dels för sent till Delhi för att lyckas, dessutom försvårades hans och Mirza Mughals ansträngningar av deras inbördes fiendskap.

Det hela slutade i katastrof. Zafar försökte fly och tog på vägen bort från sitt palats sin tillflykt till Humayuns grav, där han övertalades att ge sig till engelsmännen. Engelsmännen tog en gruvlig hämnd genom att urskillningslöst döda indier, plundra deras bostäder (som ofta redan hade plundrats av upprorsmakarna), samt senare även jämna ett stort antal byggnader med marken. Det fanns t.o.m. planer på att helt och hållet utplåna Delhi från jordens yta. Huvudsta-

den i Brittiska Indien flyttades till Calcutta.

Delhi, som en gång hade varit en vacker stad och ett centrum för kultur och bildning, var nu en rykande ruin, befolkad av människor som nästan levde som tiggare. Kejsarens hov var förintat och kejsaren själv och hans familj deporterad till Rangoon där han dog 1862. Indierna, och särskilt muslimerna, förlorade allt självförtroende, något som enligt Dalrymple muslimerna i Sydasiens fortfarande inte har hämtat sig ifrån. Det är nu den okritiska beundran för allt västerländskt tar sin begynnelse och som skulle komma att fortsätta ända in på 1980-talet.

Boken innehåller ett intressant persongalleri och baserar sig delvis på helt nya källor, t.ex. urduspråkiga dokument i arkiv i Indien och Pakistan samt i Rangoon. Även omslagets stora oljemålning av Zafar, som hänger i Lahore Fort, var okänt innan boken kom ut.

De flesta läsare torde känna sympati för Zafar, och som Dalrymple påpekar, var det egentligen inte alls oundvikligt att Mughal-dynastin skulle upplösas. Anta att det hade blivit som Zafar och Zinat Mahal ville: deras son hade fått bli kejsare, och vid självständigheten 1947 hade kejsardömet fortsatt som en konstitutionell monarki. Hur hade då politiken i Indien och Pakistan sett ut idag?

Mount Everest

MÄRKLIGA INTERIÖRER

En gång i tiden var klättring och bestigning av Mount Everest någonting för alpinister, pionjärer och äventyrare som Edmund Hillary. Numera kan nästan vilken rik och halvfet västerlänning som helst fraktas upp till toppen om han betalar minst USD 70.000. Därtill kommer resa till Nepal eller Tibet, hotellkostnader m.m.

År 1960 forslade kineserna sex ton utrustning upp till det som skulle bli Everest Base Camp, varifrån den första kinesiska alpinistexpeditionen utgick och nådde toppen (ehuru detta ofta har ifrågasatts) den 25 maj samma år. De uppges ha lämnat kvar en byst av Ordförande Mao insvept i en kinesisk flagga på toppen.

Numera medför grupperna tonvis med mat, toalett, duschar, sjukvårdsmateriel inklusive kondomer och havandeskaps tester, datorer och skrivare, satellittelefoner etc. Enskogarna som en gång i tiden fanns på sluttningarna är borta eftersom de har eldats upp av expeditionerna. De har ersatts av tonvis med skräp inklusive ett och annat lik. Nepals regering insåg tidigt Mount Everests kommersiella värde och öppnade berget för betalande utlänningar. Så småningom följde kineserna efter.

I maj 1996 trängdes trettio expeditioner i baslägret, totalt bestegs Mount Everest av 188 expeditioner. År 2006 var de 388, dvs mer än en om dagen! Expeditionerna trängs med varandra de dag

vädret är gynnsamt för en bestigning, ibland råkar de t.o.m. i slagsmål med varandra.

Ofta underlåter de att hjälpa medlemmar i andra expeditioner som råkat i nöd eftersom det skulle försena dem.

Allt detta, och mycket mer, finns i boken *Murder in the High Himalaya* av Jonathan Green (ISBN 978-1-58648-714-0) som handlar om hur kinesisk militär sköt mot en grupp flyende tibetaner och dödade en nunna mitt framför näsorna på en bergsklättrarexpedition år 2006. Några av klättrarna ville inte berättas om vad de hade sett eftersom det kunde medföra att kineserna inte skulle ge dem visum i framtiden.